

Palanen vanhaa ja uutta magiaa
Väinämöinen, Aino ja Marjatta

Muistiinmerkitöjä Pekka Ervastin esitelmästä 24/7 1914

Rohkenin kutsua teidät tänään tänne, jolloin Marjatta-renkaan johtokunnalla tulee olemaan kokouksensa, koska ajattelin, että meille voisi olla hyödyksi saada selvyyttä muutamiin okkultisiin seikkoihin, selvyyttä siitä, missä suhteessa meidän Marjatta-renkaamme on okkultisessa työssä meidän kanssamme ihmisiin nähden, ja yleensä, mikä on ja on oleva kaiken okkultisen työn tunnusmerkki nykyään ja vielä pitkinä, pitkinä aikoina tulevaisuudessa. Tietenkin Marjatan-renkaalla – niinkuin me olemme sen käsittäneet ja perustelleet – tulee olemaan aivan ulkonainen ja käytännöllinen työ edessään. Sillä on aivan käytännöllinen merkityksensä ja tarkoituksensa. Mutta kuta käytännöllisempi jokin työ on, kuta enemmän se tähtää määrättyihin tarkoitukseen ja saavutettaviin päämääriin, sitä tärkeämpi on, että tällä työllä on selvä okkultinen perusta. Jos yksityinen ihminen tekee käytännöllistä työtä ulospäin, menestyy tämä ja on hänen oman tahtonsa mukainen. Se riippuu siitä, missä määrin hän sisäisesti ja henkisesti elää itsenäisesti tuota samaa työtä ja tarkoitusta. Tämähän on itsessään aivan selvä teoria, ja sentähden me ymmärrämme ilman muuta, että jos tiedämme, jos meille on selvänä, minkälaisia okkultisia perusteita ja suhteita on meidän Marjatta-renkaallamme ja kaikella esoteerisella työllä, joka tietysti on hyvin eksoteerista ja käytännöllistä ulospäin, silloin me paremmin voimme menestyä työssämme ja paremmin voimme tietää, kuinka kulloinkin menetellä.

Tällainen esipuhe voi tuntua kovin juhlalliselta. Nyt ei meidän kuitenkaan pidä luulla, että minä tulisin tässä puhumaan sellaisia ihmeellisiä asioita, joita ei kukaan tiedä eikä aavista. Päinvastoin, se mitä minä tulen sanomaan, on aivan selvää, ja jokainen sen varmasti jo tietää, ja ehkä joku sen tietää itsetietoisestikin. Mutta kaikessa tapauksessa on hyvä, että vaistomainen tieto tulee loogiseksi ymmärtämykseksi.

Jo tämä nimi "Marjatta-rengas" osoittaa, että se liittyy suomalaiseen viisauteen ja okkultismiin. Nimi on saatu Kalevalasta, ja se nimi, vaikka se näennäisesti oli aivan kuin sattumalta saatu, kuitenkin oli tavallaan ennakoita määrätty, ja ainakin sen kalevalaisuus oli ennakoita määrätty. Sen nimen kalevalaisuus osoittaa, että meidän työmme Marjatta-renkaassa on tarkoitettu olemaan suomalaista työtä, jossa on edustettuna suomalaista viisautta ja suomalaista okkultismia. Sen nimi on otettu Kalevalasta sentähden, että Kalevala on meille suomalaisille se pyhä kirja, joka paljastaa meille suomalaisten muinaisen viisauden ja okkultismin totuuksia ja viittaa meille tietä tulevaisuuteen.

Kaikilla kansoilla on jonkinlainen pyhä kirja, ja muutamat niistä ovat tulleet enemmän tunnetuiksi. Ja me olemme huomanneet, kun olemme tutkineet kansojen pyhiä kirjoja, että ne – samalla kuin ne sisältävät salatiedettä ja viisautta, joka sopii kaikille aloille, nykyhetkellä yhtä hyvin kuin kaukaisessa tulevaisuudessa – samalla ovat saaneet ulkonaisen muotonsa ja ulkonaisen sisältönsä vanhoilta ajoilta. Ne eivät kerro nykyisistä tapahtumista, eivät ulkonaisesti eivätkä eksoteeriselta sisällykseltään, vaan ne kertovat muodollisesti ja ulkonaisesti menneiden aikojen muinaisista tapahtumista. Itse asiassa me huomaamme, kun tutkimme pyhiä kirjoja, että lähes kaikki poikkeuksetta puhuvat siitä suuresta mullistuksesta, joka tapahtui Atlantiksen sivistyksen aikana, kun suuri sota nousi valkoisen ja mustan magian välillä, kun aika oli tullut, että se

musta magia, jota niin suuressa määrin oli harjoitettu Atlantiksessa, oli kehittyvä loppuunsa, ja että valkoinen oli voitolle pääsevä, jotta sitten uusi juurirotu ja uusi sivistys saattaisi turvallisesti syntyä. Melkein kaikki pyhät kirjat puhuvat näistä ajoista ja näistä asioista. Me huomaamme yksin Kalevalassakin kertomuksia taisteluista Kalevalan sankareiden ja Pohjolan sankareiden välillä, ja silloin tarkoitetaan Pohjollalla mustan magian maata ja mustia maagikoita, ja Kalevalalla eli Suvantolalla valkoista magiaa ja valkoisen magian seuraajia.

Meidän Kalevalamme puhuu täten menneistä asioista. Se on annettu osviitaksi ja oppaaksi viidennen juurirodun ihmisille, arjalaisille, sillä Suomalaisetkin kansana ja kulttuurina kuuluvat arjalaisiin, vaikka heissä onkin atlantilaista verta ja vaikka heidän kulttuurissaan on ollut paljon atlantilaista. He kuitenkin kuuluvat arjalaisiin kansoihin, sillä heidän esiintymisensä maailmanhistorian näyttämöllä ei ole ollenkaan ollut niin kaukainen ja niin etäinen, että me voisimme lukea heidät aivan atlantilaisten kansojen joukkoon. Sitä paitsi saatamme myös jo historiallisesti, etnologisesti ja etnografisesti huomata ja ymmärtää, että suomalaiset kansat kuuluvat arjalaisiin kansoihin. Se, että meillä on Kalevala, sekin jo itsessään osoittaa, että meidät on luettava arjalaisten kansojen joukkoon sentähden, että arjalaisilla kansoilla juuri oli sellainen pyhä kirja, joka kertoi näistä atlantilaisista ajoista. Kalevalan oma sisältö okkultisena kirjana myös todistaa, että se on arjalaiselle kansalle annettu, sillä sen okkultinen sisältö – samalla kuin se antaa kuvan atlantilaisesta okkultismista ja viisaudesta – näyttää ylimenon arjalaiseen viisauteen ja okkultismiin ja viittaa selvästi siihen, missä kohden arjalainen okkultismi poikkeaa vanhasta atlantilaisesta.

Itse asiassa, kun me ajattelemme tulevaa Suomea, Suomen tulevaisuutta, uutta Suomea, uutta Suomen kansaa, ja

tahdomme alottaa työtä sen puolesta, jollaista työtä sisäisesti katsoen Marjatta-renkaan työ on, silloin on luonnollista, että meidän täytyy saada käsitys siitä, mikä on meidän Kalevalamme varsinainen okkultinen sisältö – ainakin joltakin kannalta. Meidän täytyy saada käsitys siitä, mikä on se vanha atlantilainen okkultismi, jota Kalevala tuo esiin; millä tavalla se esittää ylimenon, ja minkälainen on se arjalainen okkultismi, johon Kalevala myös viittaa. Sillä jos meidän Suomellemme voidaan rakentaa tulevaisuutta, se on tapahtuva Kalevalan pohjalla, mutta ei tietenkään vanhan atlantilaisen okkultismin eikä liioin yksistään sen ylimenon pohjalle, vaan sen uudestisyntyneen atlantilaisen viisauden pohjalle, joka itse ylösnousee arjalaisesta okkultismista ja siis on arjalaista, ja siinä mielessä enemmänkin arjalaista, että se viittaa tulevaisuuteen.

Jotta saisimme edes jonkinlaisen kuvan ja käsityksen vanhasta atlantilaisesta – tarkoitan suomalais-atlantilaisesta – salatieteestä, on hyvä, jos me hieman katselemme muuatta eksoteerista tunnusmerkkiä atlantilaisessa salatieteessä. Tässä ei tietenkään voi silloin olla kysymys muusta – kun näin puhun okkultismista ja salatieteestä – kuin jostakin peruseriaatteesta. Ajatelkaapa nyt, mikä on tosiaan arjalaisen viisauden ja okkultismin menettelytapa, eksoteerinen menettelytapa; millä tavalla salatieteilijät toimivat maailmassa eksoteerisesti? Millä tavalla meidän aikanamme Salainen Veljeskunta edustaa itseään eksoteerisessa maailmassa? Aivan selvällä ja jokaiselle tunnetulla tavalla, nimittäin sillä tavalla, että se puhuu ihmisten ajatukselle, ajatteleville ihmisille. Salatieteilijät toimivat ulkona maailmassa ihmisten keskuudessa sillä tavoin, että he esittävät joitakin ajatuksia. He koettavat tehdä muutamia luonnon totuuksia ymmärrettäviksi ihmisille sillä tavoin, että esittävät niitä loogisessa muodossa, siis sillä tavoin, että se herättää ajatuksia. Olkoon esitys suullinen tai kirjallinen, menettelytapa on sama: puhutaan ihmisten älylle. Ei ole

mitään todellista arjalaista salatiedettä se, joka ei puhu älylle. Heidän täytyy puhua ajatukselle, heidän täytyy olla loogisia, ainakin niin loogisia kuin sillä hetkellä tarvitaan. Heidän täytyy olla niin selviä ja loogisia puhuessaan tai kirjoittaessaan yhdelle tai useammalle, että heidän kuulijansa ymmärtävät. Se, joka ei ymmärrä, jää vaikutuksen ulkopuolelle. Hän saa jäädä ulkopuolelle, sillä hän on aivan vapaa olento; hän lähtee pois ymmärtämättä mitään, ja on oma vanha itsensä taas, kun hän jää omiin oloihinsa. Tai jos hän on lukenut kirjan, niin hän ei mitään ymmärrä, ellei ymmärrä; ja hän panee sen pois sanoen: "Ei tuo kuulu minulle!" Mutta jos hän on vastaanottava, silloin tapahtuu niin, että hänen ajatuksensa ymmärtää, hänen ymmärryksensä ja järkensä alkaa toimia ja sanoo hänelle: "Näin on!" Hänen sisässään on ääni, joka kuiskaa hänelle, että asiat ovat, niinkuin ne esitettiin. Mutta hän ei kuulisi tuota hengen kuisketta, ellei hänen ajatuksensa ja ymmärryksensä, järkensä myöntäisi, että kirjassa puhuttiin oikein – totta. Sillä tavoin jokainen meistä on tullut teosofiksi; järki saa siitä tyydytystä. Samalla kuin ääni hänen sisässään sanoo että tuo on totta – samalla kaikki selvitetään hänen järjelleen; ja hänen järkensä on pakotettu tekemään työtäkin, että se kaiken ymmärtäisi.

Tämä on menettelytapa, jota kaikki arjalaiset salatieteilijät noudattavat. Tässä viidennessä juurirodussa ei saa toisin menetellä, jos tahtoo todella vaikuttaa ihmisiin; ja Salainen Veljeskunta on itse ytimessään ihmiskunnan käsittävä tahto. Salainen Veljeskunta edustaa sitä tahtoa meidän ihmiskuntamme sisällä, joka on sitä kasvattava tahto, tahto kasvamaan, nousemaan ylöspäin. Se, mikä meissä on hämäränä haluna, hämärän vaistona, epäselvänä viettinä niin sanoakseni, on Salaisessa Veljeskunnassa itsetietoisista, toimivaa tahtoa. Se tahtoo, että ihmiskunta nousee; se tahtoo sitä, mitä ihmiskunta itsekin sisimmässään tahtoo: nousta, kasvaa. Salainen Veljeskunta toimii nykyään maailmassa aina sillä

tavoin, kuin edellä oli puhe, niin että sen edustajana, opettajana toimiva – jos meidän aikanamme tulee esiintymään suuria opettajia tai joku hyvin suuri opettaja – ei saa poiketa tästä samasta menettelytavasta. Hän saa kyllä tuoda – ja epäilemättä tuokin – pienen aavistuksen uusista menettelytavoista, joita tullaan välttämättömästi käyttämään kuudennessa juurirodussa – kaukaisessa tulevaisuudessa – niissä sivistyksissä, joita silloin luodaan. Mutta hänen täytyy ennen kaikkea ja yleisesti katsoen noudattaa arjalaista menettelytapaa ja toimia siis vain ajatuksen selvyuden, loogisuuden, älyn ja järjen voimalla. Hän ei saa tulla millään tavoin ihmisiä sokaisemaan vaan ainoastaan heitä valaisemaan. Hänen tahtonsa on vain avata enemmän näköaloja älylle, tehdä meidän ajatuksemme vielä loogisemmaksi, kuin mitä se nyt on.

Mutta jos me katselemme taaksepäin, jos näemme hengessämme taaksepäin atlantilaiseen aikaan, jos luomme silmäyksen siihen, mitenkä oli muinaisissa sivistyksissä, silloin näemme aivan selvästi toisenlaisen näytelmän. Tämän näytelmän me näemme selvimpänä itse Atlantiksen sivistyksessä, mutta jälkikäikuja siitä näemme myös vanhoissa arjalaisissa sivistyksissä, niissä, joissa atlantilaiset traditiot olivat vaikuttamassa. Mehän tiedämme, että kun uusi juurirotu syntyy, niin se kyllä syntyy uutena yhdessä tietyssä maailman kolkassa, ja sieltä sitten leviää muualle. Mutta muu maailma ei ole suinkaan tyhjä, vaan siinä on vielä jäljellä vanhaa sivistystä, edellisen juurirodun kulttuuria. Näin kävi myös atlantilaisen juurirodun vaihtuessa arjalaiseen. Kun sitten uuden juurirodun sivistykset ja kansat levisivät vanhojen kansojen keskuuteen, tapahtui sekoituksia, tapahtui assimilaatio: sulautuminen ja sekoittuminen. Sentähden emme juuri voi tavata puhdasta arjalaista kulttuuria missään; siihen on aina sekoittunut traditioiden voimasta atalantilaista kulttuuria. Mutta kuta myöhempi ja meille läheisempi aika on, sitä selvemmiksi käyvät kuitenkin arjalaisen älyn voimat

toiminnassaan ja vaikutuksessaan kulttuuriin, sillä huomatkamme, meillä ei ole mitään eksoteerista, ulkonaista tietoa siitä ensimmäisestä viidennen juurirodun ryhmästä ihmiskunnassa, joka nykyisessä Gobin erämaassa synnytti uuden juurirodun, vaan se ensimmäinen sivistys, josta me olemme puhuneet, oli Intiassa. Me emme enää puhu siitä sivistyksestä, joka Manun johdolla kukoisti niillä paikoin, missä nyt on Gobin erämaa entisen Sisä-Aasian meren paikalla, vaan kun me puhumme ensimmäisestä alarodusta, tarkoitamme niitä Intian sivistyksiä, jotka olivat niin sanoakseni ensimmäisiä oksia tuosta alkuperäisestä rungosta, josta ei ole enää mitään historiallista tietoa. Ensimmäinen oksa siitä on Intiassa syntynyt, mutta ei Intiakaan ollut autio ja tyhjä maa, kun ensimmäiset arjalaiset sinne tulivat, vaan siellä asui muita kansoja – atlantilaisia ja lemuralaisia – ja nämä kaikki jonkinverran sekoittuivat toisiinsa aikojen kuluessa.

Meidän Kalevalamme esittää – kun katselemme sen okkultismia – atlantilaista okkultismia suomalaisessa muodossa, vaikka suomalainen kulttuuri, kun me sitä katselemme, ei olekaan yksinomaan atlantilaista; vaikka siinä on luonnollisesti arjalaistakin mukana, niinkuin Kalevalasta näkyy, niin siinä on myös edustettuna atlantilaista okkultismia siitä luonnollisesta syystä, kuten jo on sanottu, että kaikissa arjalaisissa on myös atlantilaisissa pohjaa – sekä verisiteiden nojalla että myös ulkonaisista syistä. Kalevalassa esitetään siis atlantilaista okkultismia; siinä viitataan selvästi siihen, mikä oli okkultinen menettely Atlantiksen aikoina. Tämä okkultinen menettelytapa selittää meille sellaisetkin Kalevalan kohdat, jotka tuntuvat vaikeatajuisilta, jopa mauttomilta meistä nykyajan ihmisistä. Ajatelkaamme vain esimerkiksi Väinämöistä, joka on tietäjä iänikuinen, oikein vanha viisauden edustaja Kalevalassa. Meille kaikille on tunnettua, kuinka tuo vanha viisas Väinämöinen esiintyy merkillisessä valossa. Hänestä kerrotaan Kalevalassa nimenomaan – niinkuin muuten

kaikista Kalevalan sankareita – että hän kosi nuorta tyttöä, Ainoa. Ja sitten, niinkuin on sanottu Kalevalassa ja niin kuin esimerkiksi runoilija Erko on esittänyt Väinämöis-Aino episodin, Väinämöinen tuona ukkona vanhoilla päivillään vähän hulluuntui, teki pienen erehdyksen rakastuessaan nuoreen tyttöön, ja jäi sitten narriksi, kun ei tuota nuorta tyttöä saanut. Voisi luulla näin muutamista Kalevalan omista sanoistakin, ja kuitenkin, kun asiaa syvemmin tarkastaa, on asia aivan toisin. – Nyt en puhu mystistä avainta käyttäen, jota kerran eräässä Olympia-teatterissa pidetyssä luennossani käytin ja jonka mukaan Aino, Joukahainen ja Väinämöinen saivat kaikki symbolisia merkityksiä, jotka kuvasivat ihmisen sisäisiä sieluntiloja ja sisäisiä sielun ominaisuuksia. Joukahainen on sitä avainta käyttäen ihmisen pelkkä persoonallinen tajunta, äly, ymmärrys; Aino on Joukahaisen hienompi puoli, hänen sisarensa, persoonallisen sielun hienompi, kauniimpi puoli; äiti on yleensä sielua ympäröivä maailma sekä ulkonaisesti että todella sisäisestikin, traditioiden maailma ja ruumis, kaikki, mikä on vanhaa perintätietoa. Väinämöinen on korkeamman ihmisen, voisimme vielä sanoa, jos käytämme tuttua sanaa – Kristuksen ohjelma, korkeamman minän voima ihmisessä. Tuo on kaikki näin, kun käytämme mystistä avainta. Nyt emme siihen ollenkaan kajoa; nyt käytämme aivan toista avainta, nimittäin okkulttis-historiallista avainta.

Ja silloin me saamme, kuten jo sanoin, Väinämöisestä tuon kummallisen kuvan, että hän kosi nuorta tyttöä. – Vielä on kohta Kalevalan viimeisessä runossa, jossa Marjatan poika nuhtelee Väinämöistä, kun Väinämöinen ehdotti, että poika vietäisiin suolle, kuten muistatte, näillä sanoilla:

Ei sinua silloinkana,
Eip' on vielä suolle viety,
Kun sa miesnä nuorempana,
Menettelit neiet nuoret,
Alle aaltojen syvien,

Päälle mustien mutien.

Marjatan poika siis syyttää Väinämöistä siitä, että tämä nuorempana miehenä – hän on tässä viimeisessä runossa siis hyvin vanha – jolloin oli myös vanha, menetteli erityisellä tavalla nuorten neitosten suhteen, vietteli heidät menemään aaltoihin. Marjatan poika nuhteli Väinämöistä, ja tämäkin tietenkin tuntuu meistä sangen oudolta. Kumminkin voimme asian ymmärtää, kun me nykyajan ihmiskunnan silmillä katselemme Väinämöistä, ja toiselta puolen saamme kuulla, että hän on viisas, itse viisauden edusaja, tietäjä iänikuinen. Kalevalassahan kerrotaan, kuinka Väinämöinen ahdistaa Ainoa kosimisellaan niin, ettei hän muuta osaa, kuin mennä virtaan. Me ihmettelemme tuota aivan syystä. Mutta juuri tällä kertomuksella on tahdottu kuvata meille käsitystä muinaisajan atlantilaisesta okkultismista. Muistatthän, mitä edellä sanoin, että kirja, jossa on okkultista sisältöä, vaikuttaa vain esteettisesti tai epäesteettisesti niihin, jotka eivät osaa tunkeutua syvemmälle, mutta jos tunkee Kalevalaan syvemmälle, niin että sen sisältö vaikuttaa älyyn, järkeen, silloin pitää kaikki asiat selvittää, ja kaiken pitää astua meidän tajuntaamme oikeassa valossa. Silloin meidän pitää ymmärtää asiat inhimillisellä tavalla, ei millään ylevällä tavalla, että me itse olemme viisaampia ja katsomme ylevästi ylhäältä päin, vaan sillä tavalla, että näemme aivan realistisesti, mitä siinä on kerrottu. Mikä merkillinen opetus on siinä tahdottu antaa? Me ymmärrämme sen, jos muistutamme mieleemme, millä tavalla okkultinen menettely tapahtui neljännessä juurirodussa, kun sitä tahtoo aivan tyypillisesti esittää. Mikä siis oli atlantilaisen okkultismin menettely? Menettelytapa riippuu tietysti ihmisistä.

Viidennen juurirodun okkultinen menettelytapa perustuu siihen, että meissä ihmisissä nyt on herännyt ymmärrys, äly, ajatus, jota pitää kasvattaa ja josta pitää lähteä. . .

